

Arrest

nr. 180 057 van 22 december 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 14 oktober 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 2016.

Gelet op het artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 oktober 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2016.

Gezien het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 21 oktober 2016, waaruit blijkt dat de zaak verwezen wordt naar de algemene rol.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat V. MEULEMEESTER en van attaché E. GOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen beschikt u over de Sri Lankaanse nationaliteit en bent u een Tamil moslim. Uw vader is een Indische Tamil, die in Sri Lanka uw moeder huwde. Heden verblijft uw vader in India. Uw moeder is inmiddels overleden. U bent geboren in Colombo, waar u ook steeds gewoond hebt. U huwde in 2005 met F.(...) I.(...) B.(...). U hebt samen drie zonen. In Sri Lanka werkte u als handelaar in auto-onderdelen en tegels voor sanitair. Uw schoonbroer M.(...) B.(...) M. S.(...) werkte voor een mensenrechtenorganisatie. Samen met zijn collega R.(...) deed hij onderzoek naar vermiste personen in Sri Lanka en stelde hij hiervan een namenlijst op. Omdat twee vrienden van u eveneens vermist raakten, gaf u geld aan deze organisatie en liet u uw schoonbroer ook beschikken over uw wagen. Na enige tijd in februari 2013 verdween plots R.(...), de collega van uw schoonbroer. Dezelfde avond tijdens uw afwezigheid bracht het "CID" een bezoek aan uw woning. Leden van het "CID" sloegen uw schoonouders in mekaar en stelden vragen over u. Hierbij namen ze ook uw laptop en documenten in beslag. Zij stalen tevens cheques en geld van u. Uw twee neven die voor u werkten, werden bovendien aangehouden en meegenomen. U nam contact op met H.(...), een bevriende inspecteur. Via hem achterhaalde u dat R.(...) het "CID" ("Criminal Investigation Department") vertelde over u en dat u over documenten aangaande het onderzoek over vermiste personen zou beschikken. R.(...) zou bovendien dezelfde lijst hebben gezonden naar Navaneethan Pillai in Genève. H.(...) waarschuwde u dat u hetzelfde lot riskeerde als R.(...) wanneer u in handen zou vallen van het "CID". U kocht vervolgens uw twee neven vrij via H.(...). De volgende ochtend vervoegde u uw gezinsleden in Thiyaly. U verbleef daar nog drie à vier weken. Op een dag tussen 16 en 20 maart 2013 verliet u samen met uw schoonbroer en jullie beider gezinnen Sri Lanka. In het bezit van uw officiële Sri Lankaanse paspoort reisde u naar Guinee waar u een asielaanvraag indiende. U en uw familieleden werden de vluchtelingenstatus toegekend in december 2013. Als vluchteling in Guinee werd u automatisch opgenomen in het resettlement programma van het UNHCR om hervestigd te worden in een derde land. De wachttijden hiervoor zijn echter erg lang en u verwachtte niet onmiddellijk te worden hervestigd. Samen met uw familie woonde u in Sonfonia te Conakry in Guinee. U baatte er een zelfstandige taxidienst uit. U werd echter het slachtoffer van een reeks diefstallen. U kende ook nog andere problemen in Guinee. Omdat u een buitenlander bent, betaalde u hogere prijzen. De politie stal drie à vier maal uw mobiele telefoon. Daarbovenop werd u diverse malen ziek wegens een malaria besmetting. Er gebeurden ook kinderverkrachtingen in Guinee. In het jaar 2014 keerde uw schoonbroer S.(...) al terug naar Sri Lanka, waar hij woonde in Dematogoda te Colombo. Om voorgaande redenen stuurde u ook uw gezin terug naar Sri Lanka in februari of maart 2015. Uw familie woont heden bij uw oom Sal.(...) in Nithambuwe Thiyalliya op 40 kilometer van Colombo. Omwille van uw problemen durfde u niet terug te keren naar Sri Lanka. Ongeveer een jaar geleden raakte uw schoonbroer S.(...) vermist. Hij belde een laatste keer naar uw schoonzus buiten Colombo en sindsdien is elk spoor bijster. Uw schoonbroer had problemen met het "CID". De Sri Lankaanse politie zoekt u nog steeds op het oude adres van uw grootmoeder in Colombo, waar uw oom A.(...) woont. Uw echtgenote werd daar na haar terugkeer ook ondervraagd over u door het "CID". Uw echtgenote maakte hiervan melding bij een mensenrechtenorganisatie waarvan u een kopie neerlegt. U reisde naar Freetown in Liberia, waar u vier maanden verbleef alvorens door te reizen naar België op 24 augustus 2016. U bereikte België per vliegtuig en was in het bezit van een vervalst paspoort waarvan u geen gegevens kent. U vroeg hier asiel aan op 25 augustus 2016.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u documenten neer aangaande uw asielaanvraag in Guinee, het besluit tot erkenning van de vluchtelingenstatus door de Guineese autoriteiten van u en uw schoonbroer M.(...) B.(...) M. S.(...), de vluchtelingenkaarten van u en uw gezinsleden in Guinee, een kopie van een pagina uit uw Sri Lankaanse paspoort, een kopie van een "Fiche d'annotation et de circulation de documenty" van de politie te Sonfonia in Guinee, een kopie van uw handgeschreven klacht bij de Sonfonia politie en twee kopieën van attesten van de "Human Rights Organization" in Sri Lanka. U toonde ook uw lidkaart van de "United Nations Association of Sri Lanka". Na het gehoor voor het CGVS maakte u per e-mail aan het CGVS ook enkele kopieën van uw paspoort en een kopie van uw Sri Lankaanse identiteitskaart over. U legde tevens een bijkomende kopie van een attest van de "Human Rights Organization" in Sri Lanka, gedateerd op 23/09/2016, neer.

B. Motivering

Eerst dient te worden benadrukt dat de bepaling van artikel 48/5 §4 afwijkt van de algemene regel in artikel 1, A, 2 van het Verdrag van Genève, 48/3 en 48/5, §§ 1 tot 3 van de Wet van 15 december 1980 (zie arrest RvSt nr. 228337 van 11 september 2014) en dat de formulering "[...] een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel [...]" het facultatieve karakter van de toepassing ervan aantoont. Vervolgens dient te worden benadrukt dat aan de toepassing van het principe 'eerste land van asiel' bijzondere voorwaarden zijn verbonden. Met betrekking tot deze voorwaarden, zoals de mogelijkheid om opnieuw op het grondgebied te worden toegelaten en de naleving van het non-refoulementbeginsel in de desbetreffende landen, is actuele en relevante informatie vereist die het CGVS moeilijk kan

verkrijgen. Er dient eveneens te worden opgemerkt dat de bewijslast op de asielinstantie berust, wat het CGVS aanspoort tot voorzichtigheid bij de toepassing van dit principe.

Wegens het gebrek aan informatie om de Republiek Guinee als eerste land van asiel te beschouwen en wegens het afwijkende karakter van dit principe dient uw asielaanvraag dus te worden onderzocht met betrekking tot uw land van herkomst, namelijk Sri Lanka. Het feit dat u werd erkend als vluchteling door de Republiek Guinee, houdt bovendien niet in dat het CGVS u ipso facto en zonder ander individueel onderzoek op zijn beurt moet erkennen. Er bestaat namelijk een procedure voor de bevestiging van status die wordt geregeld door artikel 93 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 en die het CGVS de mogelijkheid laat de status te bevestigen of niet te bevestigen (artikel 49 §1 6° met artikel 57/6 3° van de Wet van 15 december 1980 betreffende de vreemdelingen).

Het feit dat u de vluchtelingenstatus werd toegekend door Guinee houdt geenszins in dat het CGVS u automatisch deze status toekent. Uw aanvraag dient dus te worden onderzocht met betrekking tot uw land van herkomst. Hoewel volgens de Guinese autoriteiten aangetoond is dat u uw medewerking verleende aan de mensenrechtenorganisatie "Human Rights Organization", waarvoor uw schoonbroer werkte, doordat u financieel steun bood; kan door het CGVS om onderstaande redenen hier geenszins geloof aan worden gehecht.

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers niet aangetoond dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er in uw hoofde evenmin sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2.

Bij terugkeer naar uw land van herkomst vreest u vervolgd te worden door de Sri Lankaanse autoriteiten omwille van uw steun aan het beroep van uw schoonbroer M.(...) B.(...) M.(...) S.(...) voor een mensenrechtenorganisatie. Onaannemelijkheden in uw verklaringen verhinderen echter dat er geloof kan gehecht worden aan het asielrelaas waarop u uw terugkeervrees baseert.

Vooreerst slaagde u er niet in het Commissariaat-generaal te overtuigen dat uw schoonbroer M.(...) B.(...) M.(...) S.(...) daadwerkelijk werkzaam was voor een mensenrechtenorganisatie in Sri Lanka en onderzoek verrichtte naar verdwenen personen. Gezien de rol van uw schoonbroer binnen deze mensenrechtenorganisatie aan de basis ligt van uw vluchtmotieven in Sri Lanka, kan evenmin hieraan enig geloof worden gehecht. Immers legt u geen eensluidende verklaringen af voor welke organisatie uw schoonbroer dan wel zou hebben gewerkt. Zo beweert u aanvankelijk tijdens uw gehoor voor het CGVS dat uw schoonbroer voor de organisatie "Human Rights Association" werkte (zie p. 13). Even later tijdens het gehoor legt u een attest gedateerd op 07/09/2016 neer waaruit zou blijken dat uw schoonbroer echter voor de organisatie "Human Rights Organization" (HRO) werkte. Dat u doorheen uw verklaringen niet altijd de correcte benaming van de werkgever van uw schoonbroer gebruikt, is merkwaardig te noemen gezien de betekenis van deze werkgever in uw asielverklaringen. Bovendien strookt de inhoud van voornoemd attest niet met uw verklaringen op het CGVS, waardoor er tevens ernstige bedenkingen kunnen worden gemaakt over de authenticiteit van dit attest. In het attest wordt immers vermeld dat uw schoonbroer M.(...) B.(...) M.(...) S.(...) werkte als "Director Planning & Private Secretary" gedurende 4 jaren met ingang van februari 2013. Daar het attest werd opgemaakt op 07/09/2016 en het heden pas eind september 2016 is, is het onmogelijk dat uw schoonbroer vanaf 2013, 4 jaren voor deze mensenrechtenorganisatie "Human Rights Organization" (HRO) werkzaam was, terwijl hij reeds in maart 2013 uit Sri Lanka is gevlucht. Dit betreft een opvallend anachronisme. Daarbovenop ontvluchtte uw schoonbroer Sri Lanka samen met u in de periode 16 tot 20 maart 2013 zoals u verklaart voor het CGVS (zie pp. 8 en 21), waardoor het des te meer ongeloofwaardig is dat uw schoonbroer nog voor de "Human Rights Organization" werkte in februari 2013 gedurende 4 jaren als hij reeds in Guinee vertoefde. U slaagde er evenmin in een afdoende verklaring te bieden hiervoor en meent dat er misschien bedoeld wordt met "with effect from" uw schoonbroer toen Sri Lanka verliet (zie p. 21). Dit houdt weinig steek. Een vertaling deze Engelse term werd toegevoegd aan het dossier, hieruit blijkt dat "with effect from" kan vertaald worden als "ingående op". U legt evenmin het originele attest van de "HRO" neer, maar slechts een kopie wat op zich weinig bewijswaarde draagt daar een kopie via eenvoudig knip- en plakwerk kan bekomen worden. U legt tijdens het gehoor geen overige documenten neer aangaande het beroep van uw schoonbroer voor deze organisatie. Pas na het gehoor op 26 september 2016 maakt u alsnog een attest van de "HRO", gedateerd op 23/09/2016, over. Hierin geeft de briefschrijver zijn fout in het eerdere attest aangaande de dienstjaren van uw schoonbroer bij de organisatie toe en attesteert hij dat uw schoonbroer gedurende vier jaren tot februari 2013 voor de "HRO" als "Director Planning & Private Secretary" werkzaam was. Gelet op bovenstaande opmerkingen komen neergelegde stukken, die louter kopieën betreffen, dan ook voor als complaisancestukken gemaakt voor onderhavige procedure.

Ofschoon u beweert dat u zich nauw betrokken voelt met het lot van vermiste personen in Sri Lanka omdat twee vrienden van u verdwenen en daardoor besloot ook de HRO te steunen, blijkt u echter opvallend weinig op de hoogte te zijn van de eigenlijke job van uw schoonbroer. Dit is weinig coherent te noemen aan uw ingeroepen vrees. Omdat R.(...) u een geheugenstick ter bewaring gaf waarop deze lijst met vermisten is weergegeven, werd u volgens uw verklaringen ook gezocht door de autoriteiten. U beweert tijdens het gehoor dat uw schoonbroer fungeerde als "Program Coordinator", maar geeft toe dat u in feite niets weet over het werk van uw schoonbroer (zie CGVS, p.13). Volgens het eerder aangehaalde attest zou uw schoonbroer echter een "Director Planning & Private Secretary" zijn geweest en aldus niet een "Program Coordinator" zoals u meent. U verklaart dat uw schoonbroer een lijst van vermiste personen opstelde en hiervoor onderzoek deed in diverse gebieden van Sri Lanka. Omdat R.(...), de collega van uw schoonbroer, de lijst doorspeelde aan de UN Hoge Commissaris voor de Mensenrechten zou uw schoonbroer uiteindelijk gezocht worden door de Sri Lankaanse overheid, beweert u. Behalve uw twee vrienden, K.(...) en F.(...), kon u geen andere vermisten in Sri Lanka opnoemen. U gaf echter toe dat er velen op deze lijst staan (zie CGVS, p. 19). U weet bovendien dat er namen van Tamil tigers op deze lijst worden vermeld, maar u kan evenmin namen van vermiste Tamil tigers in Sri Lanka opnoemen (zie p.21). Uw gebrekkige kennis over het gegeven van deze lijst en vermiste personen in Sri Lanka, staat haaks op uw beweerde betrokkenheid met de activiteiten van de vernoemde mensenrechtenorganisatie en de werkzaamheden van uw schoonbroer. Hierdoor brengt u de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder in het gedrang. U beweert tevens verkeerdelijk dat er in Sri Lanka geen betogingen werden georganiseerd om verduidelijking te vragen over het lot van verdwenen personen (zie CGVS, p. 20). Informatie beschikbaar op het CGVS toont immers aan dat in november 2013 bij het bezoek van de Britse premier Cameron aan Sri Lanka een groot protest werd gehouden door familieleden van vermisten. Naar aanleiding van diverse protesten in Sri Lanka en tevens in de buitenwereld keurde het Sri Lankaanse parlement recentelijk een wet goed ter oprichting van een "Office of Missing Persons". Een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratieve dossier. Hoewel u weet dat Navaneetham Pillai, de UN Hoge Commissaris voor de Mensenrechten, in 2013 een bezoek bracht aan Sri Lanka, geeft u toe geen mensenrechten activisten in Sri Lanka te kennen. U weet evenmin wanneer Sri Lanka de Dag van de Mensenrechten viert. Bovenstaande doet besluiten dat u weinig vertrouwd bent met de eigenlijke strijd voor het lot van vermiste personen in Sri Lanka. Dit tast in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw asielmotieven aan.

Hoewel uw schoonbroer sinds ongeveer een jaar vermist wordt in Sri Lanka, kan u dit gegeven evenmin staven. Een eerste maal door het CGVS gevraagd wat u weet over de verdwijning van uw schoonbroer verklaart u dat uw echtgenote, de zus van uw schoonbroer, vernam dat uw schoonbroer ondergedoken leefde en dat er het laatste jaar geen nieuws meer is van uw schoonbroer (zie p.10). Gevraagd even later in het gehoor wat u vernam over de omstandigheden van de verdwijning van uw schoonbroer, gaf u toe niets te hebben vernomen (p. 11). Hoewel de ouders van uw schoonbroer, eveneens uw schoonouders, een klacht neerlegden bij de Sri Lankaanse "Human Rights Commission" met betrekking tot de verdwijning van uw schoonbroer; kan u hier geen bewijs van neerleggen tijdens uw gehoor. Gevraagd of uw familie al dan niet de "Human Rights Organization" (HRO) raadpleegde, gezien de directe band tussen uw schoonbroer en deze mensenrechtenorganisatie, ontwijkt u de vraag en stelt u dat wanneer men vermisten gaat melden bij de "Human Rights Commission"; men doorverwezen wordt naar de politie en het net daarom is dat uw schoonbroer met R.(...) een dergelijke lijst van vermisten is gaan opstellen. Dat uw familie geen verdere stappen zou hebben genomen via de HRO na de verdwijning van uw schoonbroer, is hoogst opmerkelijk te noemen gelet op uw verklaringen over de activiteiten van uw schoonbroer voor de HRO zelf en brengt de geloofwaardigheid van uw relaas verder aan het wankelen. U legt geen overige documenten neer waaruit de verdwijning van uw schoonbroer kan blijken. U blijkt tijdens uw gehoor op het CGVS daarenboven evenmin goed op de hoogte te zijn over de eventuele moeilijkheden die uw schoonbroer kende in Sri Lanka na zijn terugkeer. Nochtans verdween uw schoonbroer ongeveer een jaar geleden en woonde hij nog enige tijd met zijn gezin in Colombo, waar ook uw echtgenote woonde. U verklaart eveneens dat uw echtgenote nog in contact staat met de echtgenote van uw schoonbroer (zie p. 10). Bovendien hebt u uw schoonbroer nog twee à driemaal gesproken na zijn terugkeer in Sri Lanka en vertelde hij u dat hij in de problemen zat (zie p. 11). Gevraagd naar de specifieke problemen van uw schoonbroer na zijn terugkeer, haalt u aanvankelijk de problemen aan die uw schoonbroer kende voor jullie vertrek naar Guinee. Een tweede maal gevraagd door het CGVS wat u over eventuele problemen die uw schoonbroer gekend heeft na zijn terugkeer uit Sierra Leone naar Sri Lanka, geeft u toe dat 'het enige dat ik weet dat hij gezocht werd'. Nogmaals gevraagd welke specifieke problemen uw schoonbroer had na zijn terugkeer, beweert u enkel dat hij gezocht werd door het "CID" (zie p. 11). U slaagde er niet een verdere toelichting te geven met welke moeilijkheden uw schoonbroer zou zijn geconfronteerd bij zijn terugkeer. Tevens, dat u en uw schoonbroer vervolging riskeren in uw land van herkomst zoals u inroept staat helemaal haaks op het

gegeven dat uw schoonbroer al een jaar na zijn aankomst in Guinee terugkeert naar Sri Lanka omwille van het uitbreken van malaria in Guinee, enkele diefstallen en voor de studies van de kinderen (zie CGVS, pp.11 en 16). De terugkeer van uw schoonbroer naar het land dat hij eerder uit vrees voor zijn veiligheid zoals u beweert ontvluchtte, is derhalve tegenstrijdig aan uw ingeroepen vrees.

Rekening houdend met uw verklaringen dat uw moeilijkheden in Sri Lanka verbonden zijn aan het profiel van uw schoonbroer, kan zoals eerder aangehaald hier evenmin enig geloof worden gehecht. Dat u geen vervolging riskeert in Sri Lanka, wordt eveneens bevestigd door uw verklaring dat u met uw officiële Sri Lankaanse paspoort uw land van herkomst verliet in 2013 (zie p.3). U maakte geen gewag van enige problemen bij uw uitreis. Dat u via uw vriend N.(...) een ambtenaar op de luchthaven kon omkopen, kan u in het geheel niet staven en blijft een blote bewering van uwentwege (zie p. 10). Het sterke vermoeden dat u niet de waarheid kenbaar maakte aangaande uw werkelijke asielmotieven, wordt verder versterkt door uw verklaringen dat u uw echtgenote en kinderen opnieuw naar Sri Lanka terugstuurde wegens enkele problemen in Guinee. Zo kampten u en uw familieleden met malaria en werd u het slachtoffer van enkele diefstallen waardoor u uw gezin terugstuurde (zie CGVS, p.8). De moeilijkheden in Guinee die u aanhaalde, overstijgen echter in het geheel niet de door u ingeroepen vervolgingsvrees in Sri Lanka. Zo vreest u voor uw leven en wordt uw familie nog steeds ondervraagd over u door het "CID" in Sri Lanka. Dat u in deze context toch besluit uw gezin terug te sturen naar het land dat u eerder met uw gezin was ontvlucht, is op zijn minst opmerkelijk te noemen. U haalt aan dat uw echtgenote met haar officiële reisdocumenten naar Sri Lanka terugkeerde en op de luchthaven geen moeilijkheden kende. Aangaande de moeilijkheden die uw echtgenote later kreeg in Sri Lanka na haar terugkeer, legt u geen eensluitende verklaringen af. Gevraagd door het CGVS welke problemen uw echtgenote met de overheid had na haar terugkeer, haalt u aan dat het CID haar thuis ondervroeg over u (p. 12). Gevraagd wanneer uw echtgenote exact ondervraagd werd door het CID, zegt u dat het CID na uw vertrek naar België zeven à acht keer bij u thuis langskwamen. Even later in het gehoor wijzigt u uw eerdere verklaringen en stelt u dat dit gebeurde na uw vertrek naar Guinee. Aangezien uw echtgenote samen met u naar Guinee vertrok zoals u tijdens gehoor beweert, kan zij logischerwijze toen niet ondervraagd geweest zijn door het CID over u. Uw verklaringen zijn dan ook weinig consistent te noemen. Geconfronteerd hiermee door het CGVS, stelt u plots dat uw echtgenote eenmaal in het huis van uw grootmoeder waar u gewoonlijk verbleef werd ondervraagd in de loop van het jaar 2015. Wanneer het CGVS opnieuw om een meer exacte benadering vraagt, geeft u toe niet te weten wanneer in 2015 dit was (zie p.13). Dit tast opnieuw de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan, immers betreft dit een directe bedreiging naar uw geliefden toe en kan verwacht worden dat dit een blijvende indruk op u naliet en u beter op de hoogte zou zijn wanneer uw echtgenote bedreigd werd door het CID. Temeer u diverse keren aanhaalt tijdens het gehoor dat u uw familie terugstuurde en aldus een grote verantwoordelijkheid draagt in deze beslissing. Bovendien kunnen er in de kopie van het attest van de "Human Rights Organization" de dato 19 september 2016 enkele andere ongerijmdheden worden opgemerkt waardoor de bewijswaarde van dit document bijzonder relatief kan worden genoemd. Zo is het adres van uw echtgenote hierop vermeld, met name Samagipura Flats, Colombo 14 niet in overeenstemming met het adres waar u steeds met uw gezin zou hebben gewoond, waar uw echtgenote ook woonde bij haar terugkeer en waar het CID zou zijn binnengevallen. Zo vermeldde u tijdens uw gehoor dat dit Abdul Hamid Street in Colombo 12 was (zie CGVS, pp.9 en 12). Volgens dit laatste attest van "HRO" was er ook sprake van een "White van" bij de ondervraging van uw echtgenote door het CID, het is vreemd dat u hier geen gewag van maakte tijdens uw gehoor voor het CGVS.

Ten slotte dient te worden aangestipt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat volgens een prominente mensenrechtenadvocaat in Sri Lanka de "Human Rights Organization" een organisatie betreft zonder geloofwaardigheid en, meer nog, schade toebrengt aan de mensenrechten binnen Sri Lanka. Toegevoegd kan worden dat de url van de organisatie tevens niet blijkt te werken. Bovendien kunnen aan de hand van eenvoudige zoekopdrachten geen activiteiten van deze organisatie noch contactpersonen ervan worden teruggevonden. Een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratieve dossier. Het weinig betrouwbare karakter van "HRO" versterkt de gedane vaststellingen met betrekking tot uw asielrelaas.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De documenten die u voorlegt, hebben enkel bewijswaarde indien zij worden ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielrelaas, wat gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen bij u niet het geval is. De kopieën van uw paspoort en van uw Sri Lankaanse identiteitskaart vormen slechts een indicatie van uw identiteit, dewelke heden niet ter discussie wordt gebracht. De documenten met betrekking tot uw asielaanvraag en vluchtelingenstatus in Guinee bevestigen onder welke verblijfstitel u in de Republiek Guinee verbleef. Maar zoals eerder werd aangehaald dient uw asielaanvraag te worden beoordeeld ten aanzien van uw land van herkomst Sri Lanka. Uw lidkaart van de United Nations Associations Sri Lanka toont aan dat u zich hebt aangesloten als lid van deze organisatie. Deze lidkaart kan echter niet uw ingeroepen moeilijkheden in Sri Lanka staven.

Volledigheidshalve dient nog te worden verwezen naar de huidige algemene toestand in Sri Lanka. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de oorlog in Sri Lanka op 19 mei 2009 eindigde met de overwinning van het Sri Lankaanse leger op het LTTE. Hiermee kwam een einde aan 26 jaar gewapend conflict in Sri Lanka. Het LTTE is militair volledig verslagen en is momenteel niet meer actief in Sri Lanka. Er werd werk van gemaakt om het hoog aantal 'IDP's' (Internally Displaced Persons, interne vluchtelingen) te hervestigen, terwijl het merendeel van de personen die verdacht worden van banden met LTTE ondertussen werden vrijgelaten. Het UNHCR in zijn Eligibility Guidelines For Assessing The International Protection Needs Of Asylum-Seekers From Sri Lanka d.d. 21 december 2012 wijst er weliswaar op dat algemene mensenrechtensituatie in Sri Lanka precair is, maar stelt dat in het licht van de huidige situatie in Sri Lanka alle aanvragen van asielzoekers uit Sri Lanka op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld en het al dan niet toekennen van een internationaal beschermingsstatuut er vooral van afhangt of de asielzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat hij tot één van de door het UNHCR opgesomde risicoprofielen behoort. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Sri Lanka op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Sri Lanka van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Mensenrechtenactivisten en eventueel hun familieleden, kunnen volgens de huidige richtlijnen van UNHCR als een mogelijk risicoprofiel worden beschouwd. In dergelijk geval moet echter uit het individuele dossier blijken, namelijk door middel van documenten en/of geloofwaardige verklaringen, of de asielzoeker daadwerkelijk verdacht wordt een dergelijk profiel bezit en in die hoedanigheid nood heeft aan internationale bescherming. Gelet op bovenstaande vaststellingen heeft u echter op geen enkele manier het Commissariaat-generaal weten te overtuigen van uw voorgehouden betrokkenheid bij een mensenrechtenorganisatie noch dat uw schoonbroer M.(...) B.(...) M.(...) S.(...) werkzaam was voor een mensenrechtenorganisatie. Nergens in uw asielrelaas maakte u gewag enige link te hebben met het LTTE. Zoals reeds aangehaald kan u geen enkele vermiste Tamil tijger bij naam opnoemen. Bijgevolg kan dan ook niet besloten worden dat u op dit ogenblik bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka het risico loopt op vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Evenmin kan worden gesteld dat er in uw geval een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou bestaan. Volledigheidshalve kan hier nog aan worden toegevoegd dat de twaalf risicofactoren waarnaar het Europees Hof voor de Rechten van Mens verwijst voor de beoordeling van asielaanvragen van Tamils uit Sri Lanka en andere risicofactoren gedetecteerd door het Commissariaat-generaal (ondermeer in Subject Related Briefing "Sri Lanka. Risico bij Terugkeer" en de COI focus "Sri Lanka. Terugkeer naar Sri Lanka"), voor zover relevant bij de beoordeling van uw asielaanvraag, mee in overweging werden genomen. Voorgaande vaststellingen indachtig doen besluiten dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door u ingeroepen asielmotieven zodat u ter zake de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/5, § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoeker gaat niet akkoord met de beslissing van de commissaris-generaal om Guinee niet als eerste land van asiel te beschouwen. Deze motivering is luidens verzoeker in tegenspraak met rechtspraak van deze Raad, onder meer de arresten nr. 157 948 van 9 december 2015 en nr. 132 496 van 30 april 2014. Hij meent dat zijn asielaanvraag beoordeeld moet worden ten aanzien van Guinee nu hij in Guinee erkend werd als vluchteling.

Verzoeker wijst er op dat de HRO drie attesten heeft overgemaakt ten behoeve van zijn asielprocedure en stelt dat zij grondig onderzocht dienen te worden in het kader van de onderzoeks- en samenwerkingsplicht opgelegd door artikel 13 EVRM en artikel 4 van de (Herschikte) Kwalificatierichtlijn. Verzoeker verwijst in deze zin naar het arrest *Singh* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, naar het arrest van het Hof van Justitie (M.M. tegen Ierland) en de nota van het UNHCR "Beyond Proof- Credibility Assessment in EU Asylum Systems".

Hij meent dat verweerder ten onrechte geen bewijswaarde toekent aan de attesten van de HRO. Dat een van de attesten verkeerdelijk vermeldt dat de broer van verzoeker vanaf februari 2013 gedurende vier jaar activiteiten uitoefende voor de Human Rights Organization, betreft luidens verzoeker duidelijk een materiële vergissing aangezien dit zou betekenen dat betrokkene activiteiten uitoefende tot februari 2017. Hij vervolgt dat bedoeld werd 'tot' in plaats van 'vanaf' februari 2013 en dat deze materiële vergissing rechtgezet werd in een verbeterend attest van de HRO. Voorts geeft verzoeker aan dat hij de originele attesten overmaakt en het hem onmogelijk was om deze originele attesten onmiddellijk over te maken gezien zijn asielprocedure versneld loopt gelet op zijn verblijf in een gesloten centrum.

Verzoeker argumenteert dat verweerder geheel ten onrechte voorhoudt dat HRO een organisatie zou zijn zonder website waarvan zelfs geen activiteiten of contactpersonen zouden staan op internet. Zo stelt verzoeker dat HRO streeft naar de bevordering van de mensenrechten in Sri Lanka en voegt een uittreksel van een twitterpagina toe waaruit moet blijken dat deze organisatie tot de op de dag van vandaag zeer actief is middels talloze en uiteenlopende activiteiten (seminaries, conferenties, publieke activiteiten). Verzoeker vervolgt dat de organisatie ook nieuwe en actieve website heeft, waarop men lid kan worden, zijnde <http://www.humanrightsorganizationsl.com/index.html>, en de organisatie ook terug te vinden is op facebook, onder meer met een filmpje waarin zij zichzelf voorstelt, en met een speech van haar directeur generaal op conferentie.

Verder hekelt verzoeker dat de commissaris-generaal de voorstelling van HRO als een organisatie met een twijfelachtige reputatie die zelfs mensenrechten zou schenden, uitsluitend baseert op de loutere bewering van één contactpersoon in Sri Lanka.

Verzoeker geeft aan dat het onjuist is dat de attesten uitgaan van de "Human Rights Organisation" terwijl hij het zou hebben gehad over de "Human Rights Association". Hij preciseert dat hij het steeds had over HRO, waarbij zijn interview slechts één materiële vergissing bevat.

Verzoeker is de mening toegedaan dat het Commissariaat-generaal ten onrechte argumenteert dat de door hem voorgelegde bewijsstukken niet ondersteund worden door coherente verklaringen. Zo is zijn verklaring dat zijn schoonbroer een hogere functie uitoefende binnen HRO en in het bijzonder actief was als coördinator van de verschillende programma's van HRO, volgens hem niet strijdig met het attest van HRO waarin gesteld wordt dat de officiële benaming van de functie van zijn schoonbroer "Director planning & Private Secretary" is. Beide functies bevestigen immers dat hij instond voor de planning (coördinatie) van de verschillende projecten van HRO.

Dat verzoeker geen bijkomende details kon verschaffen over de precieze functie van zijn schoonbroer of nog de precieze resultaten van diens onderzoek naar de vermisten, wijt hij aan het gegeven dat hij niet zelf actief was als mensenrechtenactivist bij HRO en hij ook helemaal geen persoonlijk onderzoek verrichtte naar de vermisten vermeld op de lijst. Hij stelde uitsluitend zijn wagen ter beschikking uit sympathie voor zijn schoonbroer en uit herinnering aan twee van zijn vermiste vrienden.

Omwille van dezelfde reden, stelt verzoeker dat hem ook niet verweten kan worden geen gedetailleerde kennis te hebben over de mensenrechtenactivisten in het land en hun verwezenlijkingen. De verwijzing door het CGVS naar de betogingen in Sri Lanka en de oprichting van een Sri Lankees "Bureau voor Vermisten" zijn luidens hem bovendien volstrekt misleidend. Dergelijke feiten vonden plaats nadat verzoeker Sri Lanka reeds had verlaten en in erbarmelijke omstandigheden diende te (over)leven in Guinee, zodat hij hiervan geen kennis had.

Verzoeker meent dat het gegeven dat hij zelf niet werkzaam is voor een mensenrechtenorganisatie, een mogelijke gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag niet in de weg staat. Hij wijst op zijn Tamil origine, de werkzaamheden van zijn schoonbroer en de ondersteuning van diens activiteiten die er kunnen toe leiden dat de autoriteiten hem beschouwen als opposant van het regime. In die zin is het volgens verzoeker niet relevant of hij al dan niet gedetailleerde informatie kan verschaffen over de activiteiten van zijn schoonbroer binnen de HRO en verwijst naar artikel 10 van de Kwalificatierichtlijn.

Wat betreft de gedane vaststelling van verweerder dat verzoekers familie te weinig stappen heeft ondernomen om klacht in te dienen tegen zijn verdwijning, werpt verzoeker op dat dergelijke handelswijze het risico op vervolging alleen maar zou vergroten, en dat de macht van de mensenrechtenorganisaties beperkt is. Diverse landrapporten bevestigen ook dat de Sri Lankaanse overheid de personen die verdwijningen in het land bekritisieren, zelf vervolgd worden (zie infra). Het aan de kaak stellen van de verdwijning van de schoonbroer door zijn familie kan bijgevolg ook het leven van deze familieleden in het gedrang brengen.

Gezien de schoonbroer verdwenen is door toedoen van de Sri Lankaanse overheid zelf, is het uiteraard onmogelijk om een ander bewijs van zijn verdwijning over te maken, zoals een proces-verbaal of een opsporingsonderzoek.

Omwille van dezelfde reden is het ook onmogelijk om de precieze omstandigheden van zijn verdwijning gedetailleerd te bespreken. Verzoeker verbleef bovendien in Guinee op het ogenblik van de verdwijning van zijn schoonbroer, en beschikt bijgevolg niet over informatie uit de eerste hand over deze verdwijning. Uit zijn verklaringen blijkt daarenboven dat er helemaal geen gedetailleerde informatie over deze verdwijning bestaat, aangezien er geen getuigen hiervan waren.

Verzoeker wijst er op dat hij zelf niet teruggekeerd naar Sri Lanka uit schrik voor vervolging zodat het feit dat zijn schoonbroer en zijn overige familieleden zijn teruggekeerd naar Sri Lanka, hem niet kan verweten worden. De terugkeer van zijn familie is luidens verzoeker bovendien geen argument om zijn asielaanvraag af te wijzen, maar bevestigt daarentegen dat verzoekers vrees voor vervolging in zijn vaderland nog steeds actueel en gegrond is gezien zijn schoonbroer na zijn terugkeer vermist is geraakt. Wat zijn vrouw en kinderen betreft, stelt verzoeker dat hun terugkeer ook niet relevant is, aangezien deze laatsten nooit persoonlijk werden vervolgd door de Sri Lankaanse overheid maar uitsluitend vluchtten omwille van de persoonlijke problemen van verzoeker. Het is volgens verzoeker dan ook niet onredelijk dat de kinderen met hun moeder werden teruggestuurd naar Sri Lanka, zeker in het licht van de levensbedreigende omstandigheden waarin zij dienden te leven in Guinee.

Verzoeker geeft aan dat het feit dat hij erin slaagde om uit Colombo luchthaven te vluchten met zijn eigen paspoort (en zijn echtgenote om naar Colombo terug te keren met haar eigen paspoort), gezien beschikbare informatie over corruptie en omkoping in Sri Lanka, geen afbreuk doet aan zijn geloofwaardigheid.

Wat betreft de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden over de problemen die zijn echtgenote ondervond bij haar terugkeer naar Sri Lanka, verwijst hij naar en citeert hij uit zijn gehoorverslag en meent dat hieruit blijkt dat hij nooit verklaard heeft dat de CID 7 tot 8 keer zou zijn langs geweest bij zijn vrouw. Hij verklaarde dat de CID 7 tot 8 keer is langs geweest toen hij en zijn vrouw in Guinee woonden, en vervolgens nog 1 keer is langs geweest toen zijn vrouw was teruggekeerd naar Sri Lanka. Dat verzoeker het precieze tijdstip niet meer weet waarop zijn vrouw werd lastig gevallen door de CID, kan hem bezwaarlijk worden verweten, gelet op de zware stress waaronder hij staat en de vele problematische omzwervingen en medische problemen, die hij reeds achter de rug heeft. Anderzijds meldde verzoeker dat zijn echtgenote vlak na haar terugkeer uit Guinee ging wonen in het huis van verzoekers oma, dat zij daar werd ondervraagd door de CID. Verzoeker voegde hieraan toe dat de terugkeer plaatsvond in de tweede of derde maand van 2015.

Verzoeker is de mening toegedaan dat het Commissariaat-generaal geheel verkeerdelijk stelt dat het attest van HRO bij verzoekers echtgenote een verkeerd adres zou vermelden. Hij licht toe dat het daarop vermelde adres het officiële adres van zijn echtgenote is.

Verzoeker verwijst naar en citeert uit algemene rapporten betreffende Tamils in Sri Lanka en de situatie van personen betrokken bij mensenrechtenorganisaties. Hij benadrukt dat hij Tamil van origine is, wat ervoor zorgt dat hij een verhoogd risico loopt bij terugkeer naar Sri Lanka gezien Tamils in Sri Lanka gevisieerd worden door de autoriteiten op verdenking van lidmaatschap van LTTE.

2.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd:

- (1) CCE nr. 157.948 van 09/12/2015 en nr. 123.496 van 30/04/2014
- (2) Uittreksels twitter/facebook HRO
- (3) Werkbadge en foto's schoonbroer
- (4) Attest HRO 05/10/2016

2.1.3. Middels aanvullende nota van 20 oktober 2016 brengt verzoeker de originele versies bij van de attesten d.d. 19 september 2016 en 23 september 2016 van de HRO.

Middels aanvullende nota van 10 november 2016 brengt verzoeker de originele werkbadge van zijn schoonbroer en de originele versie van het attest van de HRO van 5 oktober 2016.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal), met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een

bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. Artikel 48/5, § 4 van vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.” (eigen onderlijning)

Uit de bewoordingen van dit artikel volgt vooreerst dat, zoals verweerder in zijn beslissing correct aangeeft, de toepassing van het principe ‘eerste land van asiel’ facultatief is. Dit blijkt duidelijk uit de voorbereidende werkzaamheden van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijke welzijn.

Met de wet van 8 mei 2013 werd in de Belgische wetgeving het concept van “eerste land van asiel” ingevoerd. Uit de memorie van toelichting blijkt dat men aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de mogelijkheid wilde geven om een asielaanvraag ongegrond te verklaren indien de asielzoeker reeds een reële internationale bescherming geniet in dit eerste land van asiel en dit om secundaire migratiestromen te voorkomen van personen die in een ander land al op reële bescherming kunnen rekenen (*Parl. St. Kamer* 2012 - 2013, Doc 53, nr. 2555/01, p. 7).

In de memorie van toelichting bij de wet van 8 mei 2013 staat dienaangaande het volgende te lezen:

Verder beoogt deze bepaling de omzetting van de artikelen 25, §2, b) en 26 van de Richtlijn 2005/85/EU. Het weigeren van asiel aan een asielzoeker die reeds reële bescherming geniet in een ander land is een geaccepteerde internationale praktijk. Deze bestaande praktijk werd overgenomen in de Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus.

Richtlijn 2005/85/EG definieert een land als een “eerste land van asiel” wanneer de asielzoeker in dat land is erkend als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins een reële

bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. **Wil men toepassing maken van het concept 'eerste land van asiel', dan dient de cumulatieve voorwaarde dat de asielzoeker opnieuw wordt toegelaten op het grondgebied van dit eerste land van asiel eveneens te zijn vervuld.**

Het concept "eerste land van asiel", zoals dit destijds werd voorgesteld door de Europese Commissie in de toelichting bij de Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, is in overeenstemming met punt k) van het UNHCR Executive Committee (EXCOM) conclusie nr. 15 (XXX) van 1979 waarin de staten worden verzocht om asielverzoeken welwillend te beschouwen van asielzoekers die aanvoeren dat zij dwingende redenen hebben om het eerste asieland te verlaten uit vrees voor vervolging. De Belgische wetgeving bevat vooralsnog geen bepaling die erin voorziet om toepassing te kunnen maken van het concept 'eerste land van asiel' en om onderhavige categorie van asielzoekers die reeds in een ander land reële bescherming bekomen hebben op een meer efficiënte manier te behandelen. Nochtans betreft het asielaanvragen van vreemdelingen waarvan vermoed kan worden dat zij geen nood hebben aan internationale bescherming in België precies omdat zij reeds in een ander land reële bescherming genieten.

Onder reële bescherming die een asielzoeker in een eerste land van asiel geniet kan worden begrepen dat hij er een daadwerkelijke verblijfsstatus heeft, dat hij beschikt over een reële mogelijkheid tot terugkeer naar het eerste asieland en dat hij er geen gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de onderhavige wet. Reële bescherming houdt eveneens in dat het beginsel van non-refoulement wordt nageleefd. Reële bescherming houdt in dat zij doeltreffend moet zijn en niet van tijdelijke aard in die zin dat zij minstens moet duren zolang de nood aan bescherming bestaat.

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft in haar rechtspraak aangegeven dat de bepaling 'eerste land van asiel' zoals aangegeven in de Richtlijn 2005/85/EG geen rechtstreekse werking heeft gezien deze bepaling niet werd omgezet in Belgisch recht (zie arrest RvV, nr. 45 397 van 24 juni 2010). **De rechtspraak heeft behoefte aan een mogelijkheid asiel te weigeren aan mensen die elders al reële bescherming hebben gevonden om op die manier secundaire stromen te voorkomen en dus ook België deze mogelijkheid tot weigering om deze redenen te geven die ook in andere lidstaten bestaat.**

Het is aangewezen om de bevoegdheden van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uit te breiden en het mogelijk te maken om een asielaanvraag van een asielzoeker die reeds reële bescherming geniet in een eerste land van asiel, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, te weigeren indien blijkt dat de persoon in kwestie geen elementen aanbrengt die aantonen dat hij in dit land een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van onderhavige wet en indien hij opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Het weigeren van de asielaanvraag van een asielzoeker die reeds in een eerste land van asiel bescherming geniet, omvat een individueel en inhoudelijk onderzoek van de gegrondheid van de asielaanvraag. Het loutere feit dat een asielzoeker reeds in een ander land reële bescherming geniet, zal in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens asielaanvraag geweigerd wordt. Slechts indien, ná individueel onderzoek, blijkt dat de asielzoeker geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend en dat hij opnieuw tot het grondgebied van dit land zal worden toegelaten, zal zijn asielaanvraag geweigerd worden." (Parl. St. Kamer 2012 - 2013, Doc 53, nr. 2555/01, p.12) (eigen vertaling en onderlijning).

Hieruit blijkt duidelijk dat het de bedoeling van de wetgever was om het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de mogelijkheid te geven om het concept van eerste land van asiel al dan niet toe te passen. Overigens wordt hierbij uitdrukkelijk vermeld dat de bevoegdheid van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wordt uitgebreid en niet dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in een dergelijk geval de bevoegdheid wordt ontnomen de aangevoerde vrees voor vervolging te beoordelen ten aanzien van het land van de nationaliteit van de asielzoeker.

Te dezen oordeelde het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de vrees voor vervolging dient beoordeeld te worden ten aanzien van het land van verzoekers nationaliteit, zijnde Sri Lanka. In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te poneren, is er dan ook geen nood een onderzoek te voeren naar verzoekers aangevoerde problemen ten aanzien van Guinee.

Wat de door verzoeker geciteerde rechtspraak van deze Raad betreft, dient te worden benadrukt dat op heden rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben.

2.5. Het feit dat verzoeker werd erkend als vluchteling door de Republiek Guinee, houdt niet in dat het Commissariaat-generaal of de Raad verzoeker *ipso facto* en zonder ander individueel onderzoek op zijn beurt moet erkennen. Elke aanvraag dient individueel te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. In navolging van het Commissariaat-generaal kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers voorgehouden vrees voor vervolging door de Sri Lankaanse autoriteiten omwille van zijn steun aan het beroep van zijn schoonbroer voor een mensenrechtenorganisatie.

2.6.1. Vooreerst maakt verzoeker niet aannemelijk dat zijn schoonbroer M.B.M.S. daadwerkelijk werkzaam was voor een mensenrechtenorganisatie in Sri Lanka en onderzoek verrichtte naar verdwenen personen. De commissaris-generaal motiveert dienaangaande correct het volgende:

“Gezien de rol van uw schoonbroer binnen deze mensenrechtenorganisatie aan de basis ligt van uw vluchtmotieven in Sri Lanka, kan evenmin hieraan enig geloof worden gehecht. Immers legt u geen eensluidende verklaringen af voor welke organisatie uw schoonbroer dan wel zou hebben gewerkt. Zo beweert u aanvankelijk tijdens uw gehoor voor het CGVS dat uw schoonbroer voor de organisatie “Human Rights Association” werkte (zie p. 13). Even later tijdens het gehoor legt u een attest gedateerd op 07/09/2016 neer waaruit zou blijken dat uw schoonbroer echter voor de organisatie “Human Rights Organization” (HRO) werkte. Dat u doorheen uw verklaringen niet altijd de correcte benaming van de werkgever van uw schoonbroer gebruikt, is merkwaardig te noemen gezien de betekenis van deze werkgever in uw asielerklaringen. Bovendien strookt de inhoud van voornoemd attest niet met uw verklaringen op het CGVS, waardoor er tevens ernstige bedenkingen kunnen worden gemaakt over de authenticiteit van dit attest. In het attest wordt immers vermeld dat uw schoonbroer M.(...) B.(...) M.(...) S.(...) werkte als “Director Planning & Private Secretary” gedurende 4 jaren met ingang van februari 2013. Daar het attest werd opgemaakt op 07/09/2016 en het heden pas eind september 2016 is, is het onmogelijk dat uw schoonbroer vanaf 2013, 4 jaren voor deze mensenrechtenorganisatie “Human Rights Organization” (HRO) werkzaam was, terwijl hij reeds in maart 2013 uit Sri Lanka is gevlucht. Dit betreft een opvallend anachronisme. Daarbovenop ontvluchtte uw schoonbroer Sri Lanka samen met u in de periode 16 tot 20 maart 2013 zoals u verklaart voor het CGVS (zie pp. 8 en 21), waardoor het des te meer ongeloofwaardig is dat uw schoonbroer nog voor de “Human Rights Organization” werkte in februari 2013 gedurende 4 jaren als hij reeds in Guinee vertoefde. U slaagde er evenmin in een afdoende verklaring te bieden hiervoor en meent dat er misschien bedoeld wordt met “with effect from” uw schoonbroer toen Sri Lanka verliet (zie p. 21). Dit houdt weinig steek. Een vertaling deze Engelse term werd toegevoegd aan het dossier, hieruit blijkt dat “with effect from” kan vertaald worden als “ingående op”. U legt evenmin het originele attest van de “HRO” neer, maar slechts een kopie wat op zich weinig bewijswaarde draagt daar een kopie via eenvoudig knip- en plakwerk kan bekomen worden. U legt tijdens het gehoor geen overige documenten neer aangaande het beroep van uw schoonbroer voor deze organisatie. Pas na het gehoor op 26 september 2016 maakt u alsnog een attest van de “HRO”, gedateerd op 23/09/2016, over. Hierin geeft de briefschrijver zijn fout in het eerdere attest aangaande de dienstjaren van uw schoonbroer bij de organisatie toe en attesteert hij dat uw schoonbroer gedurende vier jaren tot februari 2013 voor de “HRO” als “Director Planning & Private Secretary” werkzaam was. Gelet op bovenstaande opmerkingen komen neergelegde stukken, die louter kopieën betreffen, dan ook voor als complaisancestukken gemaakt voor onderhavige procedure.”

Dat verzoeker beide incoherenties tussen zijn verklaringen en de inhoud van door hem neergelegde documenten gemakshalve afdoet als materiële vergissingen, is niet ernstig te noemen.

Verzoeker heeft aanvankelijk bij het Commissariaat-generaal duidelijk verklaard dat zijn broer werkte voor de “Human Rights Association HRA” (stuk 6, gehoorverslag, p. 11). Pas wanneer de protection officer van het Commissariaat-generaal verzoeker er op wijst dat hij een attest van de *Human Rights Organization* (HRO) heeft neergelegd en om meer uitleg vraagt, gaat verzoeker verder met deze benaming. Van verzoeker mag nochtans, gezien de betekenis van deze werkgever in zijn asielerklaringen, redelijkerwijze verwacht worden dat hij van in het begin de correcte benaming van de werkgever van zijn schoonbroer gebruikt.

Voorts acht de Raad het niet geloofwaardig dat een briefschrijver bij de HRO, luidens verzoekers eigen verklaringen een organisatie die streeft naar de bevordering van de mensenrechten in Sri Lanka en middels talloze en uiteenlopende activiteiten zeer actief (verzoekschrift, p. 7), dergelijke kapitale fout zou maken in het attesteren van de werkzaamheden van zijn “Director Planning & Private Secretary”. Pas na

het gehoor waarbij verzoeker geconfronteerd werd met deze inconsistentie, maakt verzoeker het verbeterattest van de "HRO" d.d. 23 september 2016, zijnde de dag na het gehoor, over. Gelet op deze vaststellingen komen de door verzoeker neergelegde stukken van de HRO inderdaad voor als complaisancestukken gemaakt voor onderhavige procedure. Dat verzoeker heden de originelen van voormelde attesten bijbrengt, wijzigt hier niets aan.

2.6.2. Verder blijkt uit de bestreden beslissing en het administratief dossier dat verzoeker opvallend weinig op de hoogte is van de eigenlijke job van zijn schoonbroer en weinig interesse aan de dag legt met betrekking tot de eigenlijke strijd voor het lot van vermiste personen in Sri Lanka:

"Ofschoon u beweert dat u zich nauw betrokken voelt met het lot van vermiste personen in Sri Lanka omdat twee vrienden van u verdwenen en daardoor besloot ook de HRO te steunen, blijkt u echter opvallend weinig op de hoogte te zijn van de eigenlijke job van uw schoonbroer. Dit is weinig coherent te noemen aan uw ingeroepen vrees. Omdat R.(...) u een geheugenstick ter bewaring gaf waarop deze lijst met vermisten is weergegeven, werd u volgens uw verklaringen ook gezocht door de autoriteiten. U beweert tijdens het gehoor dat uw schoonbroer fungeerde als "Program Coordinator", maar geeft toe dat u in feite niets weet over het werk van uw schoonbroer (zie CGVS, p.13). Volgens het eerder aangehaalde attest zou uw schoonbroer echter een "Director Planning & Private Secretary" zijn geweest en aldus niet een "Program Coordinator" zoals u meent. U verklaart dat uw schoonbroer een lijst van vermiste personen opstelde en hiervoor onderzoek deed in diverse gebieden van Sri Lanka. Omdat R.(...), de collega van uw schoonbroer, de lijst doorspeelde aan de UN Hoge Commissaris voor de Mensenrechten zou uw schoonbroer uiteindelijk gezocht worden door de Sri Lankaanse overheid, beweert u. Behalve uw twee vrienden, K.(...) en F.(...), kon u geen andere vermisten in Sri Lanka opnoemen. U gaf echter toe dat er velen op deze lijst staan (zie CGVS, p. 19). U weet bovendien dat er namen van Tamil tijgers op deze lijst worden vermeld, maar u kan evenmin namen van vermiste Tamil tijgers in Sri Lanka opnoemen (zie p.21). Uw gebrekkige kennis over het gegeven van deze lijst en vermiste personen in Sri Lanka, staat haaks op uw beweerde betrokkenheid met de activiteiten van de vernoemde mensenrechtenorganisatie en de werkzaamheden van uw schoonbroer. Hierdoor brengt u de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder in het gedrang. U beweert tevens verkeerdelijk dat er in Sri Lanka geen betogingen werden georganiseerd om verduidelijking te vragen over het lot van verdwenen personen (zie CGVS, p. 20). Informatie beschikbaar op het CGVS toont immers aan dat in november 2013 bij het bezoek van de Britse premier Cameron aan Sri Lanka een groot protest werd gehouden door familieleden van vermisten. Naar aanleiding van diverse protesten in Sri Lanka en tevens in de buitenwereld keurde het Sri Lankaanse parlement recentelijk een wet goed ter oprichting van een "Office of Missing Persons". Een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratieve dossier. Hoewel u weet dat Navaneetham Pillai, de UN Hoge Commissaris voor de Mensenrechten, in 2013 een bezoek bracht aan Sri Lanka, geeft u toe geen mensenrechten activisten in Sri Lanka te kennen. U weet evenmin wanneer Sri Lanka de Dag van de Mensenrechten viert. Bovenstaande doet besluiten dat u weinig vertrouwd bent met de eigenlijke strijd voor het lot van vermiste personen in Sri Lanka. Dit tast in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw asielmotieven aan."

Waar verzoeker opwerpt dat zijn verklaringen met betrekking tot de functie van zijn schoonbroer binnen HRO niet tegenstrijdig zijn met het attest van HRO waarin de functie van zijn schoonbroer medegedeeld wordt, vermits beide functies bevestigen dat hij instond voor planning (coördinatie) van de verschillende projecten van HRO, stelt de Raad vast dat hij zich beperkt tot loutere verklaringen *post-factum* teneinde de vastgestelde tegenstrijdigheden alsnog geloofwaardig te laten overkomen. Verzoeker verklaarde tijdens zijn gehoor duidelijk dat zijn schoonbroer "Program Coordinator" was, en toegaf dat hij in feite niets weet over het werk van zijn schoonbroer (stuk 6, gehoorverslag, p. 13). Dit valt niet in overeenstemming te brengen met de benaming van de functie van zijn schoonbroer "Director planning & Private Secretary" zoals medegedeeld in het attest van de HRO.

Hoger kwam al vast te staan dat verzoekers verklaringen niet overeenkomen met de inhoud van de attesten van de HRO met betrekking tot de benaming van de werkgever van zijn schoonbroer en de periode waarin zijn schoonbroer werkzaam was bij de HRO. Het gegeven dat ook hier weer incoherenties worden vastgesteld tussen verzoekers verklaringen en de door hem voorgelegde attesten van de HRO, bevestigt verder de ongeloofwaardigheid van de tewerkstelling van zijn schoonbroer bij een mensenrechtenorganisatie in Sri Lanka en bijgevolg van verzoekers beweerde problemen omwille van de functie van zijn schoonbroer binnen de HRO en de steun die hij hem in die hoedanigheid bood.

De in het verzoekschrift ontwikkelde argumentatie dat hij geen bijkomende details kon verschaffen over de precieze functie van zijn schoonbroer of de precieze resultaten van diens onderzoek naar de vermisten, omdat hij zelf niet actief was als mensenrechtenactivist bij HRO en ook helemaal geen

persoonlijk onderzoek verrichte naar de vermisten doch enkel zijn wagen ter beschikking stelde uit sympathie voor zijn schoonbroer en uit herinnering aan twee van zijn vermiste vrienden, neemt de Raad niet aan. Van iemand die beweert te worden gezocht door het Criminal Investigation Department (CID) omdat hij documenten aangaande het onderzoek over vermiste personen zou beschikken en hij omwille hiervan zijn land van herkomst heeft verlaten uit vrees voor zijn leven, kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om de zaak op de voet te volgen en zich te informeren over deze vermeende lijst en vermiste personen. Actuele informatie is immers van primordiaal belang om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten. Verzoekers gebrekkige kennis over het gegeven van deze lijst en vermiste personen in Sri Lanka, staat haaks op zijn beweerde betrokkenheid met de activiteiten van de vernoemde mensenrechtenorganisatie en de werkzaamheden van zijn schoonbroer.

Verzoeker verklaarde verder dat hij zich nauw betrokken voelt met het lot van vermiste personen in Sri Lanka omdat twee vrienden van hem verdwenen en daardoor ook besloot de HRO te steunen. Aldus mag van verzoeker redelijkerwijs verwacht worden dat hij ook in het buitenland de strijd voor het lot van vermiste personen in Sri Lanka verder opvolgt en op de hoogte zou zijn van betogingen in Sri Lanka en de oprichting van een Sri Lankees "Bureau voor Vermisten". Het feit dat hij nalaat dit te doen wijst op een gebrek aan interesse bij verzoeker en doet ernstige twijfels rijzen over de ernst van zijn ingeroepen vrees voor vervolging. De door verzoeker in onderhavig verzoekschrift ontwikkelde argumentatie dat deze feiten zich voordeden nadat hij Sri Lanka had verlaten en in erbarmelijke omstandigheden diende te leven in Guinee, vermag voormelde vaststellingen niet te weerleggen daar verzoeker blijkbaar wel op de hoogte was van het feit dat Navaneetham Pillai, vroegere UN Hoge Commissaris voor de Mensenrechten eind december 2013 een bezoek bracht aan Sri Lanka. Verzoeker was toen nochtans ook al in Guinee, doch was hiervan wel op de hoogte. Aldus mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij ook op de hoogte zou zijn van het groot protest die werd gehouden door familieleden van vermisten bij het bezoek van de Britse premier Cameron aan Sri Lanka en de goedkeuring door het Sri Lankaanse parlement van een wet ter oprichting van een "Office of Missing Persons" naar aanleiding van diverse protesten in Sri Lanka en tevens in de buitenwereld. Verzoeker kent, buiten Navaneetham Pillai, geen mensenrechtenactivisten in Sri Lanka en hij weet evenmin wanneer Sri Lanka de Dag van de Mensenrechten viert. Bovenstaande doet besluiten dat verzoeker weinig vertrouwd is met de eigenlijke strijd voor het lot van vermiste personen in Sri Lanka en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van zijn asielmotieven. Gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag kan dan ook niet worden aangenomen dat de autoriteiten hem zouden kunnen beschouwen als opposant van het regime.

2.6.3. Wat betreft de verdwijning van verzoekers schoonbroer, dienen enkele kanttekeningen gemaakt te worden. Vooreerst gaf verzoeker tijdens zijn gehoor voor het Commissariaat-generaal aan dat de ouders van zijn schoonbroer klacht neerlegden bij de Sri Lankaanse "Human Rights Commission" met betrekking tot de verdwijning van zijn schoonbroer. Verzoeker kan hiervan evenwel geen bewijs voorleggen. Gevraagd of zijn familie al dan niet de "Human Rights Organization" (HRO) raadpleegde, gezien de directe band tussen zijn schoonbroer en deze mensenrechtenorganisatie, ontwijkt verzoeker de vraag en stelt hij dat wanneer men vermisten gaat melden bij de "Human Rights Commission", men doorverwezen wordt naar de politie en het net daarom is dat zijn schoonbroer met R. een dergelijke lijst van vermisten is gaan opstellen. In zijn verzoekschrift gaat hij hier verder op in en argumenteert hij dat een dergelijke handelswijze het risico op vervolging alleen maar zou vergroten en verwijst hij naar landrapporten waarin zou bevestigd worden dat de Sri Lankaanse overheid de personen die verdwijningen in het land bekritisieren. Gelet op het beweerde groter risico op vervolging, acht de Raad het dan ook bevreemdend dat verzoeker bij zijn verzoekschrift een (fotokopie van een) attest van de HRO d.d. 5 oktober 2016 en per aanvullende nota van 10 november 2016 het origineel bijbrengt waaruit blijkt dat de ouders van zijn schoonbroer, een jaar later overigens, bij de HRO melding gemaakt hebben van zijn verdwijning.

De Raad kan zich niet van de indruk ontdoen dat verzoeker pas na het ontvangen van een negatieve beslissing waarin gemotiveerd wordt dat hij geen enkel document ter staving van de verdwijning van zijn schoonbroer kan neerleggen en dat het ongeloofwaardig is dat de familie van zijn schoonouders geen verdere stappen zouden hebben genomen via de HRO, bij de HRO, al dan niet mits omkoping, gesolliciteerd heeft om het betreffend attest. Hoger is reeds gebleken dat gelet op de tegenstrijdigheid van verzoekers verklaringen met de inhoud van de attesten van de HRO, geen geloof kan gehecht worden aan de authenticiteit van deze attesten. Hetzelfde dient gezegd te worden over het attest van de HRO d.d. 5 oktober 2016. Bovendien is de vaststelling dat de ouders van zijn schoonbroer nu wel verdere stappen hebben ondernomen om de verdwijning van hun zoon te melden, in tegenstrijd met de in voorliggend verzoekschrift ontwikkelde argumentatie dat dergelijke handelswijze alleen maar het risico op vervolging vergroot. Dat verzoeker het origineel van voormeld attest bijbrengt, wijzigt hier niets aan.

Verzoeker legt geen andere documenten neer waaruit de verdwijning van zijn schoonbroer kan blijken. Het verweer dat zijn schoonbroer verdwenen is door toedoen van de Sri Lankaanse overheid zelf en het dan uiteraard onmogelijk is om een ander bewijs van zijn verdwijning over te maken, zoals een proces-verbaal of een opsporingsonderzoek, neemt niet weg en doet geen afbreuk aan het feit dat verzoeker geen bewijs kan voorleggen van de klacht die de ouders van zijn schoonbroer en zijn schoonouders zouden hebben neergelegd bij de Sri Lankaanse "Human Rights Commission" met betrekking tot de verdwijning van zijn schoonbroer.

Daarenboven blijkt verzoeker tijdens zijn gehoor het CGVS evenmin goed op de hoogte te zijn over de eventuele moeilijkheden die zijn schoonbroer kende in Sri Lanka na zijn terugkeer. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent het volgende gemotiveerd: *"Nochtans verdween uw schoonbroer ongeveer een jaar geleden en woonde hij nog enige tijd met zijn gezin in Colombo, waar ook uw echtgenote woonde. U verklaart eveneens dat uw echtgenote nog in contact staat met de echtgenote van uw schoonbroer (zie p. 10). Bovendien hebt u uw schoonbroer nog twee à driemaal gesproken na zijn terugkeer in Sri Lanka en vertelde hij u dat hij in de problemen zat (zie p. 11). Gevraagd naar de specifieke problemen van uw schoonbroer na zijn terugkeer, haalt u aanvankelijk de problemen aan die uw schoonbroer kende voor jullie vertrek naar Guinee. Een tweede maal gevraagd door het CGVS wat u over eventuele problemen die uw schoonbroer gekend heeft na zijn terugkeer uit Sierra Leone naar Sri Lanka, geeft u toe dat 'het enige dat ik weet dat hij gezocht werd'. Nogmaals gevraagd welke specifieke problemen uw schoonbroer had na zijn terugkeer, beweert u enkel dat hij gezocht werd door het "CID" (zie p. 11). U slaagde er niet een verdere toelichting te geven met welke moeilijkheden uw schoonbroer zou zijn geconfronteerd bij zijn terugkeer."* Ook in zijn verzoekschrift slaagt verzoeker er niet in hier een afdoende verklaring voor te geven. Zijn uitleg dat er geen gedetailleerde informatie is over deze verdwijning aangezien er geen getuigen hiervan waren, overtuigt allerminst en biedt geen verschoning voor het feit dat verzoeker geen verdere toelichting wist te geven over de moeilijkheden die zijn schoonbroer zou gekend hebben. Verzoeker wordt immers niet verweten niets te kunnen vertellen over de verdwijning zelf, doch wel dat hij niet kon zeggen met welke moeilijkheden zijn schoonbroer zou zijn geconfronteerd bij zijn terugkeer te meer hij voordien nog contact heeft gehad met zijn schoonbroer en deze laatste verzoeker vertelde dat hij in de problemen zat (stuk 6, gehoorverslag, p. 11).

2.6.4. De Raad treedt vervolgens de commissaris-generaal bij waar deze stelt dat de terugkeer van verzoekers schoonbroer naar het land dat hij eerder uit vrees voor zijn veiligheid ontvluchtte, tegenstrijdig is aan zijn ingeroepen vrees. Verzoekers verweer dat hij zelf niet is teruggekeerd naar Sri Lanka zodat dit argument niet van toepassing kan zijn op hem, gaat niet op. Immers, rekening houdend met verzoekers verklaringen dat zijn moeilijkheden in Sri Lanka verbonden zijn aan het profiel van zijn schoonbroer, staat de terugkeer van zijn schoonbroer naar Sri Lanka een jaar na aankomst in Guinee wel degelijk volledig haaks op de bewering als zouden hij en zijn schoonbroer vervolgd worden in Sri Lanka.

In de mate verzoeker verwijst naar de verdwijning van zijn schoonbroer om aan te tonen dat de terugkeer van zijn familie geen argument is om zijn asielaanvraag af te wijzen en dat zijn vrees nog steeds actueel en gegrond is, verwijst de Raad naar zijn overwegingen *sub* 2.6.3.

Dat verzoeker geen vervolging riskeert in Sri Lanka, wordt eveneens bevestigd door zijn verklaringen dat hij zijn echtgenote en kinderen opnieuw naar Sri Lanka terugstuurde wegens enkele problemen (malaria en diefstal) in Guinee. Waar verzoeker meent dat deze terugkeer van zijn vrouw en kinderen niet relevant is aangezien zij nooit persoonlijk werden vervolgd door de Sri Lankaanse overheid, wijst de Raad op verzoekers eigen verklaringen waarbij hij te kennen gaf dat zijn familie nog steeds over hem ondervraagd wordt door het "CID" in Sri Lanka. Dat hij in deze context toch besloot zijn gezin terug te sturen naar het land dat hij eerder met zijn gezin was ontvlucht, valt niet te rijmen met het voorhanden zijn van de door hem beweerde vrees voor vervolging.

2.7. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.8. De overige documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (map 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen, pertinente en terechte redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert correct als volgt: *"De documenten die u voorlegt, hebben enkel bewijswaarde indien zij worden ondersteund door een*

overtuigend en aannemelijk asielrelaas, wat gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen bij u niet het geval is. De kopieën van uw paspoort en van uw Sri Lankaanse identiteitskaart vormen slechts een indicatie van uw identiteit, dewelke heden niet ter discussie wordt gebracht. De documenten met betrekking tot uw asielaanvraag en vluchtelingenstatus in Guinee bevestigen onder welke verblijfstitel u in de Republiek Guinee verbleef. Maar zoals eerder werd aangehaald dient uw asielaanvraag te worden beoordeeld ten aanzien van uw land van herkomst Sri Lanka. Uw lidkaart van de United Nations Associations Sri Lanka toont aan dat u zich hebt aangesloten als lid van deze organisatie. Deze lidkaart kan echter niet uw ingeroepen moeilijkheden in Sri Lanka staven.”

Zo verzoeker voorhoudt dat verweerder tekortschoot in zijn onderzoeks- en samenwerkingsplicht, benadrukt de Raad dat de bewijslast in beginsel berust bij de asielzoeker die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van het relaas. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Verzoeker gaat er duidelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn geen synoniem van “gedeelde bewijslast” is, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de asielzoeker rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid Kwalificatierichtlijn volgt immers nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de asielzoeker is gelegd. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de asielzoeker om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn asielaanvraag spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan verzoeker om alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn asielaanvraag aan te reiken en de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten. In hoofdte van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is slechts sprake van een onderzoeksplicht wanneer de asielzoeker heeft voldaan aan de op hem rustende medewerkingsplicht en er op dat moment nog onvoldoende informatie beschikbaar is om te kunnen komen tot een beslissing die krachtens de artikelen 57/6 tot en met 57/6/3 van de vreemdelingenwet tot zijn bevoegdheid behoort.

Zo verzoeker verwijst naar het arrest *Singh et autres c. Belgique* van 2 oktober 2012 van het EHRM, waarin België veroordeeld werd in een zaak van Sikhs die als afgewezen asielzoekers naar Moskou dreigden te worden teruggestuurd, merkt de Raad op dat dit arrest er enkel op wijst dat de nationale asielinstanties, wanneer er twijfels bestaan omtrent de voorgehouden nationaliteit en verblijfplaatsen van een asielzoeker en deze asielzoeker vervolgens documenten aanbrengt die deze twijfels zouden kunnen wegnemen, de plicht hebben deze documenten te onderzoeken om zo meer zekerheid te verkrijgen over het al dan niet bestaan van een risico blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden handeling voor betrokkenen in hun land van herkomst. Verzoeker gaat er na een selectieve lezing van voormeld arrest er echter aan voorbij dat zijn asielaanvraag niet werd afgewezen omwille van twijfels omtrent diens voorgehouden nationaliteit en verblijfplaats, doch wel omdat de door hem aangevoerde vervolgingsfeiten ongeloofwaardig werden bevonden. Zoals reeds hoger uiteengezet, kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* aldus niet het geval is.

De bijkomende documenten gevoegd bij het verzoekschrift waaruit de activiteiten van zijn schoonbroer voor HRO moeten blijken, zijnde een fotokopie van de werkbadge van zijn schoonbroer en foto's van zijn activiteiten voor HRO (stuk 5) en een fotokopie van een attest van HRO ter bevestiging van de verdwijning van zijn schoonbroer (stuk 6), vermogen evenmin afbreuk te doen aan voorgaande.

Vooreerst stelt de Raad vast dat deze documenten louter fotokopieën betreffen. De Raad hecht geen bewijswaarde aan fotokopieën gezien deze mits knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn. Wat betreft de foto's van zijn schoonbroer en foto's van zijn activiteiten voor HRO, merkt de Raad nog op dat niet op objectieve wijze kan worden vastgesteld dat de een van de personen op de foto's daadwerkelijk verzoekers schoonbroer betreft. Verder wijst de Raad er op dat foto's slechts een momentopname zijn en geenszins de concrete omstandigheden aantonen waarin ze genomen zijn.

Wat betreft het attest van de HRO ter bevestiging van de verdwijning van zijn schoonbroer, verwijst de raad naar wat *sub* 2.6.3. werd besproken.

Wat betreft de originele werkbadge van verzoekers schoonbroer die per aanvullende nota van 10 november 2016 werd neergelegd, moet worden opgemerkt dat deze aan verzoekers schoonbroer werd uitgereikt op 30 november 2012 en afloopt op 30 november 2013, terwijl verzoeker verklaarde tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 22 september 2016 aangaf dat hij geen documenten heeft van de werkzaamheden van zijn schoonbroer voor HRO en

stelde dat hij “moeilijk een ander document kan halen” en derhalve enkel verwees naar de website van HRO (stuk 6, gehoorverslag, p. 19). De Raad acht het in het licht van deze verklaringen dan ook niet aannemelijk dat verzoeker erin slaagt om een kopie van de werkbadge bij zijn verzoekschrift van 8 oktober 2016 te voegen en per aanvullende nota een origineel kan neerleggen te meer verzoeker verklaarde dat zijn schoonbroer verdwenen is en zijn echtgenote het afgelopen jaar niets meer over hem vernomen heeft (stuk 6, gehoorverslag, p. 10). Daarenboven blijkt uit de bijgevoegde verzendingsgegevens van FEDEX dat dit document werd verstuurd vanuit Abdul Hameed Street nr. 111/32, Colombo 012 door een zekere M.M Thabith, doch dit adres blijkt geen van de plaatsen te zijn waar volgens verzoekers verklaringen zijn echtgenote of de echtgenote van zijn schoonbroer, die is ondergedoken, of zijn oom (de jongste broer van verzoekers moeder) en tante of zijn schoonouders woonachtig zouden zijn (stuk 6, gehoorverslag, p. 7, 9, 10, 12 en verzoekschrift). Verzoeker verklaarde wel dat zijn oom en tante, woonachtig zijn in deze straat, maar uit zijn verklaringen blijkt dat zij een ander huisnummer hebben (stuk 6, gehoorverslag, p. 9). Indien kan worden aangenomen dat het document van zijn oom en tante of van burens van hen afkomstig is, ziet de Raad niet in waarom zij in het bezit zouden zijn van de werkbadge van verzoekers schoonbroer, zijnde de broer van zijn echtgenote (stuk 6, gehoorverslag, p. 7). Verzoeker verschaft evenmin enige toelichting op welke wijze hij dit document kon bekomen.

Daarenboven dient te worden benadrukt dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaas te herstellen.

2.9. De Raad benadrukt dat in het licht van de huidige situatie in Sri Lanka alle aanvragen van asielzoekers uit Sri Lanka op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld en het al dan niet toekennen van een internationaal beschermingsstatuut er vooral van afhangt of de asielzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat hij tot één van de door het UNHCR opgesomde risicoprofielen behoort. Gezien verzoeker op geen enkele wijze heeft aangetoond tot één van deze door UNHCR opgesomde mogelijke risicoprofielen te behoren en dat hij in een negatief licht zou staan bij de Sri Lankaanse autoriteiten, toont hij niet aan dat hij door deze autoriteiten zou gevisieerd worden bij een eventuele terugkeer.

De verwijzing naar algemene informatie betreffende Tamils in Sri Lanka en de situatie van personen betrokken bij mensenrechtenorganisaties, wijzigt niets aan het voorgaande. Dergelijke verwijzing volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

In casu kan worden verwezen naar wat hoger werd uiteengezet om te besluiten dat verzoeker, rekening houdend met zijn profiel, niet aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde specifieke individuele omstandigheden zijn die met zich meebrengen dat een terugkeer naar Sri Lanka in zijn hoofde een risico op een schending van artikel 3 EVRM zou opleveren.

Te dien einde kan ook nog verwezen worden naar de rechtspraak van het EHRM waar het Hof in de zaak *B.M. t. Frankrijk* van 30 april 2015, nr. 5562/11 opnieuw bevestigt dat van een algemeen risico op schending van artikel 3 EVRM voor terugkerende Tamils geen sprake is. Dit standpunt werd overigens ook al eerder ingenomen door de Britse *Upper Tribunal* (zie Updated Country Guidance case: *GJ and Others* (post-civil war: returnees) Sri Lanka CG [2013] UKUT 319 (IAC)).

Ook de Nederlandse Raad van State bevestigde, met verwijzing naar de hoger vermelde zaak van het Britse *Upper Tribunal*, in een identieke zaak zoals deze van verzoeker het volgende: “(...) *Uit de uitspraak van het Upper Tribunal blijkt volgens de staatssecretaris dat de veiligheidsituatie voor Tamils die terugkeren naar Sri Lanka, anders dan de rechtbank heeft overwogen, niet is verslechterd en dat de risicofactoren genoemd in het arrest NA* [EHRM, 17 juli 2008, nr. 2590/07, NA t. Verenigd Koninkrijk].

niet anders moeten worden beoordeeld. De werkwijze van de Sri Lankaanse autoriteiten is namelijk inmiddels zodanig ontwikkeld, dat zij in staat zijn gewone Sri Lankaanse remigranten, waaronder voormalige asielzoekers, te onderscheiden van activisten die een risico vormen voor de eenheid van Sri Lanka, omdat zij een significante rol spelen in een georganiseerd separatistisch streven buiten Sri Lanka naar een onafhankelijke Tamil-staat of het doen herleven van het gewapende conflict in Sri

Lanka. De informatie in het ambtsbericht van 2013, dat de aandacht van de Sri Lankaanse autoriteiten is verschoven naar Tamils in het buitenland, dat aldaar verrichte politieke activiteiten gericht tegen deze autoriteiten net als verdenking van betrokkenheid bij de Liberation Tigers of Tamil Eelam (hierna: de LTTE) bij terugkeer naar Sri Lanka een reëel risico kunnen meebrengen op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM, dat er meldingen waren van mishandelde asielzoekers die vanuit Nederland naar Sri Lanka waren teruggekeerd en dat de LTTE onder andere met fondsenwerving in Nederland actief zijn, duidt er volgens de staatssecretaris in dat licht evenmin op dat de veiligheidssituatie voor Tamils die terugkeren naar Sri Lanka is verslechterd. De informatie in het ambtsbericht van 2013 steunt bovendien op en strookt met de door de vreemdeling overgelegde stukken. Het Upper Tribunal heeft een groot deel van deze stukken betrokken en beoordeeld in de uitspraak van 5 juli 2013. De strekking van de overige door de vreemdeling overgelegde stukken komt grotendeels overeen met de stukken die door het Upper Tribunal zijn beoordeeld.

Over de vreemdeling heeft de staatssecretaris verder nog aangevoerd dat zo de Sri Lankaanse autoriteiten al op de hoogte zijn van het bestaan van de door de vreemdeling overgelegde foto's waaruit zijn deelname aan politieke activiteiten zou blijken, en in staat zijn de personen op de foto's te koppelen aan hun personalia, hij dan gelet op de aard van de activiteiten slechts zal worden aangemerkt als 'meeloper' en niet als activist in vorenbedoelde zin.

1.3. Het Britse Upper Tribunal heeft, voor zover thans van belang, in voormelde uitspraak van 5 juli 2013 op basis van uitvoerig onderzoek geconcludeerd dat een persoon die gedetineerd wordt door de Sri Lankaanse autoriteiten nog altijd een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Het streven van de Sri Lankaanse autoriteiten is er nu op gericht te voorkomen dat de burgeroorlog in Sri Lanka herleeft en de LTTE of vergelijkbare separatistische Tamil-organisaties herrijzen, waardoor de autoriteiten met name aandacht hebben voor Tamils in het buitenland. Een Tamil zal daarom thans bij terugkeer naar Sri Lanka met name in de negatieve belangstelling van de Sri Lankaanse autoriteiten staan als hij als activist een risico vormt voor de eenheid van Sri Lanka. Dat is het geval als hij volgens de Sri Lankaanse autoriteiten een significante rol speelt in een georganiseerd separatistisch streven buiten Sri Lanka naar een onafhankelijke Tamil-staat of het doen herleven van het interne gewapende conflict in Sri Lanka. Het enkel deelnemen aan demonstraties in het buitenland is hiervoor niet voldoende. Het verleden van een Tamil, vóór zijn vertrek uit Sri Lanka, is bovendien slechts relevant voor zover dat door de Sri Lankaanse autoriteiten kan worden aangemerkt als een actueel risico voor de eenheid van Sri Lanka. De werkwijze van de Sri Lankaanse autoriteiten is zodanig ontwikkeld dat zij vorenbedoelde activisten bij hun terugkeer naar Sri Lanka kunnen onderscheiden van gewone remigranten, waarbij in aanmerking wordt genomen dat veel Tamils als economische migranten naar het buitenland zijn vertrokken en een ieder uit de noordelijke provincie tijdens de burgeroorlog in een zekere mate betrokken is geweest bij de LTTE, aldus het Upper Tribunal.

1.4. Uit de ingeroepen rechtspraak van het EHRM, de uitspraak van het Upper Tribunal, de gegevens waarop die uitspraak steunt, en het verhandelde ter zitting leidt de Afdeling af dat de veiligheidssituatie voor Tamils die terugkeren naar Sri Lanka niet is verslechterd ten opzichte van de situatie ten tijde van het arrest NA. De Sri Lankaanse autoriteiten zijn immers inmiddels in staat gewone Sri Lankaanse remigranten, waaronder voormalige asielzoekers, te onderscheiden van activisten die een risico vormen voor de eenheid van Sri Lanka, omdat zij een significante rol spelen in een georganiseerd separatistisch streven buiten Sri Lanka naar een onafhankelijke Tamil-staat of het doen herleven van het gewapende conflict in Sri Lanka.

Het Upper Tribunal heeft bovendien, zoals de staatssecretaris terecht heeft aangevoerd, een groot deel van de door de vreemdeling overgelegde - in de aangehechte bijlage genoemde - stukken betrokken en beoordeeld. De strekking van de overige door de vreemdeling overgelegde stukken komt grotendeels overeen met de door het Upper Tribunal beoordeelde stukken. Hoewel uit een aantal stukken kan worden afgeleid dat een vanuit Nederland naar Sri Lanka teruggekeerde Tamil is mishandeld, volgt hieruit niet dat elke teruggekeerde Tamil in weerswil van vorenbedoelde algemene informatie en rechtspraak een reëel risico loopt op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling. Uit het gegeven dat de LTTE in Nederland actief zijn, volgt evenmin dat de Sri Lankaanse autoriteiten elke Tamil die terugkeert vanuit Nederland, vanwege de aanwezigheid van de LTTE alhier, zullen aanmerken als een activist die een risico vormt voor de eenheid van Sri Lanka en zullen blootstellen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Aldus kan noch uit de door de vreemdeling overgelegde stukken, noch uit de informatie in het ambtsbericht van 2013, die steunt op en strookt met voormelde stukken, worden afgeleid dat de risicofactoren genoemd in het arrest NA. anders moeten worden beoordeeld of dat de veiligheidssituatie voor Tamils die terugkeren naar Sri Lanka anderszins is verslechterd ten opzichte van de situatie ten tijde van het arrest NA.

1.5. Over de persoonlijke feiten en omstandigheden van de vreemdeling overweegt de Afdeling dat, in het licht van voormelde ontwikkelde werkwijze van de Sri Lankaanse autoriteiten en verhoogde aandacht voor Tamils in het buitenland, de rechtbank terecht heeft overwogen dat de vreemdeling heeft

aangetoond dat hij staat afgebeeld op een gepubliceerde foto bij het vertaalde artikel van *www.pathivu.com* van 20 mei 2013. Daarin wordt verslag gedaan van een demonstratie in het kader van de herdenking van het einde van de burgeroorlog en wordt gesproken over genocide op Tamils door het 'Singalese chauvinisme'.

1.6. Daargelaten echter of de Sri Lankaanse autoriteiten in staat zijn de deelname aan de demonstratie aan de hand van de foto te koppelen aan de personalia van de vreemdeling, heeft de staatssecretaris zich, anders dan de rechtbank heeft overwogen, mede in dat licht, maar met name in het licht van het onder 1.3 en 1.4 overwogene, terecht op het standpunt gesteld dat de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij vanwege de enkele deelname aan deze demonstratie, noch vanwege de gestelde maar niet aangetoonde deelname aan de zogenoemde 'Heldendag' op 6 juli 2013, door de Sri Lankaanse autoriteiten als activist zal worden beschouwd. Ook anderszins heeft de vreemdeling nog immer niet aannemelijk gemaakt dat hij in de negatieve belangstelling van de Sri Lankaanse autoriteiten is komen te staan.(...).”(Raad van State, 20 juni 2014, uitspraak 201400058/1V2).

Gelet op wat voorafgaat en mede in acht genomen dat het gewapend conflict in Sri Lanka in 2009 werd beëindigd, maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.10. Bovenstaande vaststellingen in het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in geval van een terugkeer naar Sri Lanka aantoonde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF